

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 473/2024-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ivanom Glovniakom, advokátom, Daniela Dlabača 2748/28, Žilina, proti postupu Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cob/118/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 19. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom krajského súdu v napadnutom konaní v období po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. I. ÚS 587/2014-23 z 3. decembra 2014. Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov, a tiež žiada priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 35 000 eur a náhrady trov konania.

2. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je tvrdenie, že došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní, ktorý od vrátenia mu veci dovolacím súdom na ďalšie konanie o podanom odvolaní nerozhodol.

3. Napadnuté konanie sa začalo žalobou podanou Okresnému súdu Bratislava I 24. novembra 2009, ktorou sťažovateľ uplatnil v zmysle § 21 ods. 9 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v platnom znení svoje vlastnícke právo k motorovému vozidlu, ktoré bolo zaistené políciou. Konanie na okresnom súde je vedené pod sp. zn. 31Cb/201/2009. Dňa 21. júna 2017 okresný súd rozhodol rozsudkom č. k. 31Cb/201/2009-419 tak,

že žalobu proti všetkým trom žalovaným zamietol a druhým a tretím výrokom rozhodol o náhrade trov konania. Krajský súd rozsudkom č. k. 4Cob/69/2019-477 z 30. mája 2019 rozsudok okresného súdu v znení opravného uznesenia č. k. 31Cb/201/2009-463 z 26. februára 2019 vo výrokoch I a II potvrdil a vo výroku III zrušil a rozhodol, že žalovaný v 1. rade a žalovaný v 2. rade majú proti sťažovateľovi právo na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Obdo/7/2023 z 26. októbra 2023 tak, že zrušil rozsudok krajského súdu č. k. 4Cob/69/2019-477 z 30. mája 2019 vo výroku, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok okresného súdu č. k. 31Cb/201/2009-419 z 21. júna 2017 v znení opravného uznesenia č. k. 31Cb/201/2009-463 z 26. februára 2019 vo výrokoch I a II a v súvisiacom výroku o nároku na náhradu trov odvolacieho konania a vec v rozsahu zrušenia vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, ktoré je vedené na krajskom súde pod sp. zn. 4Cob/118/2023, v ktorom sa od rozhodnutia dovolacieho súdu do dňa podania ústavnej sťažnosti nerozhodlo.

II.

Argumentácia sťažovateľa

4. Keďže ani po takmer 10 rokoch od vydania nálezu ústavného súdu č. k. I. ÚS 587/2014-23 z 3. decembra 2014, ktorým ústavný súd konštatoval porušenie sťažovateľovho práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 31Cb/201/2009, nie je právoplatne rozhodnuté, sťažovateľ je toho názoru, že aj po tomto náleze naďalej dochádza v tomto súdnom konaní k priet'ahom.

5. Sťažovateľ je tej mienky, že súdy síce v neprímerane dlhom čase formálne o jeho žalobe rozhodli, ale v skutočnosti sa vôbec nevenovali podstate žaloby, čoho výsledkom je rozhodnutie dovolacieho súdu a to, že súdy v tejto veci právoplatne nerozhodli ani po približne 15 rokoch trvania konania. Sťažovateľ zastáva názor, že zbytočnými priet'ahmi v tomto súdnom konaní došlo k absolútnemu a nezvratnému odopretiu súdnej ochrany jeho vlastníckeho práva k motorovému vozidlu, ktoré plynutím času stratilo hodnotu, ktorú malo v čase jeho zaistenia. Zbytočné priet'ahy v súdnom konaní považuje za o to závažnejšie, že súdy nekonali bez zbytočných priet'ahov napriek príkazu ústavného súdu a nerozhodli ani v rámci premlčacích lehôt na súvisiace nároky, ako je právo na náhradu škody, čím došlo k zmareniu uplatnenia aj súvisiacich práv sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v napadnutom konaní, ktorý od vrátenia mu veci dovolacím súdom na ďalšie konanie o podanom odvolaní nerozhodol.

7. Ústavný súd už vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (rovnako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom,

ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných priet'ahoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014, I. ÚS 210/2018, IV. ÚS 120/2018, IV. ÚS 172/2020), resp. ak argumenty v ústavnej s'ťažnosti s'ťažovateľa nepreukázali v čase jej podania takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná s'ťažnosť prijatá na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04, I. ÚS 192/2015, I. ÚS 190/2019).

8. Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, v ktorej opakovane pripomína, že nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). Pojem „zbytočné priet'ahy“ obsiahnutý v čl. 48 ods. 2 ústavy je pojem autonómny, ktorý treba vykladať a aplikovať predovšetkým materiálne. S ohľadom na konkrétne okolnosti veci sa totiž postup dotknutého štátneho orgánu nemusí vyznačovať takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 63/00). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej s'ťažnosti zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval takými významnými priet'ahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priet'ahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú s'ťažnosť spravidla odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

9. Hoci s'ťažovateľ zdôrazňuje celkovú dĺžku konania, ústavnou s'ťažnosťou namieta len konanie o jeho odvolaní po vydaní zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3Obdo/7/2023 z 26. októbra 2023 a vrátení veci krajskému súdu na ďalšie konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 4Cob/118/2023. Ústavný súd vlastnou činnosťou zistil, že po vydaní zrušujúceho uznesenia najvyššieho súdu a vrátení veci krajskému súdu na ďalšie konanie bola vec krajskému súdu predložená na účel rozhodnutia o odvolaní podanom s'ťažovateľom proti rozsudku súdu prvej inštancie 2. apríla 2024, čo znamená, že vec s'ťažovateľa je ku dňu podania ústavnej s'ťažnosti v dispozícii odvolacieho súdu približne 5 a pol mesiaca. Podľa názoru ústavného súdu doterajšia dĺžka napadnutého odvolacieho konania nedosahuje ústavne relevantnú intenzitu odôvodňujúcu po prijatí ústavnej s'ťažnosti na ďalšie konanie očakávanie konštatovania porušenia označených práv s'ťažovateľa. Uvedený záver platí aj napriek tomu, že povinnosťou krajského súdu je nastoliť právnu istotu v otázke súdnej ochrany požadovanej podaným odvolaním so zreteľom na celkovú dĺžku konania o s'ťažovateľovej žalobe. Odvolacie konanie trvajúce 5 mesiacov a 16 dní už na prvý pohľad nepredstavuje zásah vyhodnotiteľný ako porušujúci označené práva s'ťažovateľa. Podľa názoru ústavného súdu je dĺžka napadnutého odvolacieho konania pred krajským súdom v medziach ústavnej akceptovateľnosti a nie je spôsobilá bez ďalšieho viesť k záveru o jej neprimeranosti, resp. indikovať, že napadnuté konanie by bolo možné považovať za také, v rámci ktorého by intenzita prípadných priet'ahov dosahovala úroveň potrebnú na vyslovenie porušenia s'ťažovateľom označeného základného práva.

10. Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol ústavnú s'ťažnosť s'ťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

11. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej s'ťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch s'ťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej s'ťažnosti, keďže

rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

12. Ústavný súd však zároveň pripomína, že v súhrne s doterajším priebehom napadnutého konania krajského súdu prípadná následná nečinnosť krajského súdu alebo prípadná následná neefektívna/nesústredená činnosť krajského súdu by mohla založiť inú kvalitu posudzovania zbytočných priet'ahov, čo by mohlo mať za následok vyslovenie porušenia označených práv ústavným súdom. V takom prípade by toto rozhodnutie netvorilo prekážku prípustnosti opätovného konania pred ústavným súdom a rozhodovania vo veci samej [§ 55 písm. a) zákona o ústavnom súde].

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. októbra 2024

Peter Molnár
predseda senátu